

Каде исчезнаа парите

Го искористив насловот на фелџонот на мојата мајка Вера Бужаровска – *ТАТ каде исчезнаа парите*, во кое на крајот како денес пак не се знае ни каде исчезнаа парите ни кај ќе исчезнат. Вера беше махер за пишување на такви заплети, и затоа сите книги, кои сама си ги печатеше, одеа како алва. Ама љубопитноста останува. И сега тук-там ќе се појави некоја бројка која ќе нè ококори, бидејќи сè си претвораме во вредноста на платата, пензијата и хонорарите.

Најзабавни се оние од народната *подрж ми го копилето за да 'и покажам на онаа копиљарката*. Денес уште позабавни се и оние супозиторијалните, кои дури и критикуваат како било, надевајќи се на кратката памет (приближно три месеци, како што ми кажа еден пријател, *после ќе забораваат и баи ти е гајле*).

Така, уште не знам дали ќе стане сето ова многу трагично во еден момент, ама без дилеми е фантастичен сатиричен материјал за ненапишаната комедија од времето на Нушиќ. Ама тогаш го немало проклетниот интернет кој сè памти: кој, кога, каде, колку и како. Нема бришење; во некој брод, во не знам кое море, во не знам кој сервер, упс ќе излезе од кеш меморијата.

Ама памтиме и ние. Памтиме како во далечната 2003 година прв пат со судни маки ги натерав сите што барале пари од Министерството на јавен состанок на Комисијата за распределба на средства за музичките програми со која претседавав, во Концертната сала на ФМУ да кажат и покажат со презентации зошто ги бараат парите и колку бараат. Прво мислеа дека ќе ескивираат, но кога видеоа дека сум доволно будала за да не дадам позитивно мислење, во последен момент дотрчаа. Следната година веќе големите директори подобро се организираа за да ме бојкотираат, посебно што сега барав јавно пак со презентации да покажат и како ги трошеле парите. Во епилогот мене ме иштутираа од Министерството (СДСМ беше на власт) и сè си продолжи по старо.

И сега кога ќе „процури“ некоја информација за некои милионски суми, за некои проекти кои ќе ја спасат македонската култура за да не пропадне, и посебно многу да нè афирмира надвор; и понатака се надевам дека на некој будала како мене конечно ќе му текне да објави со *цифри*, а не само со име на проектите, и тоа со *детални цифри*, кој добил *колку* и како ги потрошил, а уште повеќе кој бара *колку* за идната година (сега тече конкурсот на Министерството). Ако другите не ги интересира, мене многу ме интересира како државата ми ги потроши парите, колку и да се, бидејќи не се ни на мајка им ни на татко им.

Ама затоа доста ми е од тоа да ме убедуваат дека милионскиот буџет (во евра) на Министерството ќе придонесе македонската култура да го воодушеви светот, настапувајќи пред остатоците од македонската дијаспора во „*чувените собчиња*“ на македонските културни центри во светот, во издавањето тони партитури, цедеа

кои кога ќе ги добиеш ги пикаш во онаа фиока која никогаш не ја отвораш, или ќе ги шутнеш во ѓубре, вадејќи ја корицата со посветата (ова важи и за книгите), фестивали, фестивалчиња, манифестации, културни бранувања, награди итн.

Немам голема надеж дека ќе се случи некој радикален пресврт, посебно зашто очигледно и нема квантитет за критична маса, и пак ќе мора да се работи со прераспределба на супозиториите, ама барем да имам мала надеж. Будала два пати не можат да те направат, еднаш е предоволно. Лажгите по печатот за преголемите преуспеси од тоа како ми ги потрошиле парите, одамна (барем така мислам) не поминуваат кај никого, без разлика кој и како натаму ќе ги споделува по мрежите. Миракулозниот интернет веднаш кажува и една друга приказна и сè ќе открие – и каде и колку. Министерството е на потег.